ECHIPA NAȚIONALĂ DE RUGBY — 1975

antrenorul federal

VALERIU IRIMESCU:

„VOM CONTINUA ȘI ÎN 1976 SĂ PRACTICĂM UN RUGBY LĂRGIT..."

Putem spune că anul 1975 a oferit un program bogat rugbyului românesc. Mărturie stau cele 13 partide susținute de echipa noastră reprezentativă, un adevărat record în materie. În anul care s-a scurs, rugbyștii noștri au intrat în posesia titlului european, după partida victorioasă din luna mai, de la Madrid, care încununa o excelentă serie de succese ale „XV"-lui nostru național, neînvins de doi ani ! De asemenea, tot la polul pozitiv se poate înscrie, prin valoarea sa de ansamblu, importantul turneu din Noua Zeelandă, țară socotită a avea cel mai bun rugby din lume. Din păcate, anul nu s-a încheiat așa cum am fi dorit. Suita de succese a fost întreruptă de meciul de la Bordeaux (iar Bordeaux-ul !...), unde formația Franței a întrecut-o pe a noastră (36—12), foarte naivă în dorința ei de a-și proba (neapărat) progresele, ceea ce a dus-o la acele atacuri hazardate, concepute copilărește, și la greșeli cum n-a mai făcut în ultimii ani. Toate aceste aspecte le-am abordat recent cu antrenorul federal **Valeriu Irimescu.**

R. : Cum apreciați anul rugbystic 1975, în ansamblul său ?

V. I. : Anul trecut am devenit campioni continentali, obținînd locul întîi în competiția organizată de FIRA. Așa că putem spune, cred, că sezonul 1974/75 a fost, în general, bun. Mai puțin bun a fost, însă, din păcate, sfîrșitul de an, care corespunde, de fapt, cu noua ediție a campionatului european. Am pierdut categoric la Bordeaux, ceea ce a împietat serios asupra frumoasei noastre cărți de vizită, pe care ne-o făurisem din greu în ultimul timp.

R. : Cu alte cuvinte, deși „campioni europeni", nu avem cea mai bună echipă continentală...

V. I. : Nici vorbă. Nici o clipă nu ne-am amăgit cu o asemenea aureolă, atîta timp cît britanicii nu iau parte la această întrecere. Și ar mai fi ceva : nu am reușit încă să croim o echipă mare, capabilă să joace constant la un nivel înalt.

R. : Considerați că turneul din Noua Zeelandă a însemnat un cîștig pentru echipa națională ?

V. I. : El a constituit, fără doar și poate, **o etapă importantă în dezvoltarea rugbyului românesc.** Am văzut și am învățat : jocul grupat al înaintașilor ; încadrarea permanentă a purtătorului de balon și urmărirea acestuia de către parteneri ; continuitatea atacului prin alternarea înaintașilor cu treisferturile în purtarea mingii și asigurarea, astfel, a unei a doua linii, atît în situațiile de atac, cît și în cele de apărare. Acest turneu ne-a convins, încă o dată, că **drumul pe care am pornit este singurul bun !**

R. : Cum explicați, totuși, eșecul de la Bordeaux, venit ulterior ? În fond, putea fi evitată înfrîngerea ?

V. I. : Să ne înțelegem : am întîlnit o echipă a Franței de „zile mari", care putea învinge orice adversar. **Noi am pierdut meciul, în primul rînd, în față, la nivelul grămezii.** Nu pot imputa, deci, nimic celor din linia de treisferturi. Pilierii au fost dominați net, ceea ce ne-a surprins din cale afară, fiindcă ei au fost testați în Noua Zeelandă (și în țară) și au corespuns integral. Înseamnă că vîrful „mêlé"-ului francez **(Paramborde + Cholley)** a fost peste... puterile lor. Din această cauză, tot jocul grămezii s-a dereglat, nemaiputîndu-se organiza cea de a doua linie — de care vorbeam — și, deci, asigura atacul treisferturilor **(nota bene, și ele lipsite de așezarea normală, în adîncime, necesară pentru a putea lansa cu eficacitate aripile). Ideea de joc nu a fost greșită ! Concepția a fost bună și nu avem motive s-o schimbăm.**

R. : **Totul e s-o aplicăm corect, nu ca la... Bordeaux !** A doua zi după meci, ați declarat ziarului **„Midi Olympique" : „Ne vom orienta în continuare spre un rugby lărgit. Pot să vă asigur că vom continua pe această cale. Desigur, mai avem de muncit, mai ales la nivelul înaintării, dar asta nu ne sperie..."**

V. I. : Exact. **Vom continua ideea de joc adoptată în ultimul timp.** Se înțelege, cu corectările de rigoare. Vom face tot posibilul pentru a forma un pachet de înaintași solid, compact, care, în primul rînd, să fie capabil să cîștige balonul în grămezi și în margini și să-l recupereze din aglomerări. Dacă vom reuși să obținem același număr de mingi cu adversarul, sau mai multe, noi le vom folosi permanent în atac, căutînd a le păstra cît mai mult în posesia noastră și, deci, a menține inițiativa, condiție de bază a reușitei în rugby.

R. : **Întrevedeți schimbări în componența XV-lui național,** deoarece, s-a văzut, unii titulari au cam obosit ?

V. I. : Tindem să avem în 1976 o comportare bună, în primul rînd în partidele oficiale cu Olanda, Italia și Spania, din campionatul european, care urmează. Apoi, ne vom gîndi din nou la meciul din toamnă cu Franța, de la București, pe care am dori, desigur, să-l cîștigăm. Este visul oricărui rugbyst care ajunge în echipa națională. În privința XV-lui național nu avem un prea mare cîmp de manevră din cauza numărului relativ redus de jucători de valoare furnizați de cluburi. Am putea, totuși, avansa cîteva nume, apte de pe acum a figura în prima reprezentativă, bunăoară **Dumitru Alexandru, Gheorghe Varga, Ștefan Bunduc, Florin Ioniță, Ștefan Ionescu, Ion Zafiescu, Sorin Fuicu, Florică Murariu, Radu Malcanu, Emil Drumea.** E mult, e puțin ?...

R. : **Oricum, e ceva. Totuși este ca ei să păşească pe porțile „naționalei" cu modestie și dorința fermă de a învăța. Să nu se transforme de la început în... profesori. De altfel, problema disciplinei trebuie pusă în modul cel mai hotărît. Elementele turbulente nu au ce căuta pe terenurile noastre de rugby. Cu atît mai mult cu cît „echipa mare" are o bună reputație.** Ni se pare interesant a cita în această direcție o declarație dată presei franceze de cunoscutul **referee** scoțian **Norman Sanson,** cel care ne-a arbitrat la Bordeaux : „Trebuie să mărturisesc că după informațiile culese eram puțin îngrijorat de luarea de contact cu rugbyștii din Carpați. Eram chiar decis să-i sancționez cu asprime în cazul comiterii unor neregularități sau situații de anti-joc. **Țin să recunosc, însă, că am fost agreabil surprins de desăvîrșitul spirit sportiv al românilor, de corectitudinea lor".** (n. a. raportul loviturilor de pedeapsă în partida de la Bordeaux: francezii — sancționați de 18 ori; ai noștri — doar de 9. Elocvent, nu ?

★

Vom continua să-i acordăm încredere antrenorului federal, în ciuda unor „pași greșiți", deoarece în activitatea sa POZITIVUL precumpănește. Să-l susținem, așadar, în eforturile pe care le face spre adoptarea de către toate echipele românești a unui „rugby lărgit", cum îi place să-l numească V. Irimescu. Dar să nu uităm, nici o clipă, că țelul pe care-l urmărim are un numitor comun: prestigiul rugbyului românesc trebuie să crească fără încetare !

Dimitrie CALLIMACHI

CAMPIONATUL DE HANDBAL, PRILEJ DE ÎNTĂRIRE A REPREZENTATIVELOR

După o lungă vacanță competițională, care — sperăm — a fost folosită de echipe pentru o temeinică pregătire tehnico-tactică și fizică, campionatele de handbal Divizia A se reiau. Va fi vorba de un veritabil sprint prelungit, deoarece de-a lungul a numai 36 de zile se vor disputa 138 de partide în 23 de reuniuni. Handbaliștii și handbalistele vor da un sever examen, trebuind să facă față unor dificultăți majore. Numai pregătirea poate forma suportul acestui veritabil maraton.

Greul va fi suportat de campionatul feminin. El programează 84 de partide în cadrul a 14 runde. Nu vom discuta acum dacă această formulă este sau nu oportună, pentru că schimbări nu se mai pot face. Ceea ce dorim să punem în discuție este modul în care vor trebui să se desfășoare întîlnirile. Prima și cea mai importantă îndatorire revine, fără îndoială, echipelor și antrenorilor. **Este imperios necesar să se renunțe — chiar în focul luptei pentru titlu sau pentru evitarea retrogradării — la jocul dur, uneori brutal, pe care-l mai practică o serie de formații.** Accidentarea unora dintre jucătoare este în defavoarea handbalului nostru și, deci, grija pentru un joc corect trebuie sporită. Să nu uităm nici o clipă cerințele sportivității, ca și faptul că **ne aflăm în anul Jocurilor Olimpice de la Montreal, că ambele reprezentative ale României țintesc fruntea ierarhiei și că,** în consecință, ele vor trebui să beneficieze — în pregătiri și în timpul competiției olimpice — de toate forțele, de toate valorile, în perfectă stare de sănătate. Ar trebui să fie clar pentru toată lumea că **sarcina reprezentării cu cinste la J.O. este a tuturor jucătorilor și jucătoarelor, a tuturor antrenorilor, tehnicienilor și activiștilor handbalului românesc,** implicați direct sau indirect în pregătiri.

În această direcție, **un rol important îl vor avea și arbitrii.** Ei au obligația să aplice cu strictețe regulamentul, să nu tolereze nici o brutalitate, să reprime din fașă orice tendință spre duritățí. **Campionatele trebuie să contribuie la pregătirea membrilor loturilor, să evidențieze noi talente capabile să fie incluse în formațiile olimpice, deci să le îmbogățească și nu să le rărească rîndurile prin accidentări.**

Primii care intră în dispută **sînt băieții.** Astăzi, la Ploiești, ei vor susține meciurile etapei a XIV. În ceea ce-i privește, **ar trebui să nu uite** (ba mai mult, să facă totul pentru a șterge o nefavorabilă impresie) **că la sfîrșitul anului trecut au produs nemulțumire prin rezultatele realizate în partidele susținute în R. D. Germană, Bulgaria și U.R.S.S.** Echipa masculină a României este campioană mondială. Acest titlu îi onorează pe handbaliști, dar îi OBLIGA — în același timp — să-și apere onoarea în fiecare întîlnire, să muncească necontenit pentru a se afla în permanență la cel mai înalt nivel valoric. **Se pare însă că handbaliștii noștri,** îmbătați de succese, **au început să abdice de la principiile unei pregătiri intense, calitativ și cantitativ superioară altor sporturi, să se abstragă de la rigorile unei vieți sportive fără reproș.** Rezultatele din turneele amintite sînt un semnal de alarmă care trebuie să-i trezească la realitate. **Antrenorii au datoria să nu mai manifeste indulgență față de abateri, să ceară sportivilor să realizeze pregătirea la cei mai înalți parametri, să conteze pe odihnă** — în primul rînd — **ca mijloc de refacere după efort.**

Campionatul trebuie să evidențieze revenirea la optica firească, caracteristică handbaliștilor noștri, în ceea ce privește, **jocul modern, în viteză, cu atacuri variate și procedee tehnice multiple, cu o apărare mobilă, atentă** (dar nu brutală). El trebuie să ne arate că rezervorul handbalului românesc este bogat în elemente de valoare, îndreptățite să solicite selecționarea în prima reprezentativă, că antrenorii de la cluburi au muncit bine în această perioadă, contribuind la creșterea nivelului diviziei și, implicit, a întregului handbal.

Pentru toți cei care compun marea și puternica familie a handbalului românesc **obiectivul principal al anului 1976 este îndeplinirea angajamentelor asumate, de a cuceri medalii la Jocurile Olimpice.** Întreaga lor activitate, puterea de muncă, cunoștințele — totul trebuie pus în slujba realizării unor performanțe de răsunet la Montreal.

Hristache NAUM

Turul I al campionatului de baschet masculin

O ÎNTRECERE FĂRĂ SARE, FĂRĂ PIPER ȘI FĂRĂ... PERSPECTIVE

După cum era de așteptat, Steaua *(actuala fruntașă a clasamentului, datorită coșaverajului direct mai bun cu 3 puncte obținut în meciurile cu Dinamo) și* Dinamo *(deținătoarea titlului) au dominat net (datorită valorii loturilor și condițiilor de pregătire) primul tur al campionatului republican de baschet masculin încheiat recent. Fruntașele clasamentului sînt urmate de cinci echipe* (Rapid București, Universitatea Timișoara, Farul Constanța, Universitatea Cluj-Napoca și I.C.E.D.) *care își dispută șansa de calificare în grupa 1—6 a competiției și de un trio* (I.E.F.S., C.S.U. Brașov și Politehnica Iași) *fără veleități, „ariergarda" fiind alcătuită din două formații* (A. S. Armata București și Politehnica București) *care pot evita retrogradarea doar printr-o comportare excepțională în tururile următoare ale Diviziei A.*

În general, se poate aprecia că inovația creată prin desfășurarea meciurilor duble a produs un oarecare reviriment în disputarea ediției a 27-a a campionatului național, dovadă fiind și numărul apreciabil al rezultatelor de „1—1" în partidele programate sîmbătă seara și duminică dimineața (deci într-un interval scurt care a obligat pe antrenori să folosească mai mult decît 7—8 jucători, așa cum procedau în întîlnirile simple din campionatele trecute). Dar, trebuie spus că nici partidele duble, nici meciurile încheiate la diferențe minime și nici surprizele (care au trezit uneori interesul publicului) nu au putut ascunde nivelul submediocru al campionatului, reliefat de practicarea unui joc învechit (trecere lentă a mingii din apărare în atac, ritm cu „încetinitorul" în acțiunile poziționale, număr supărător de mic al aruncărilor de la distanță și semidistanță, insistență în aplicarea schemelor fixe cu finalizare sub panou, insuficientă pregătire tehnico-tactică și combativitate în apărare), de frecvența îngrijorătoare a greșelilor de tehnică, de lipsurile în pregătirea fizică etc. De altfel, ce poate fi mai elocvent (în sensul celor afirmate mai sus) decît desfășurarea tradiționalului derby Steaua — Dinamo care a oferit (unui public numeros și plin de speranțe) un spectacol deloc agreabil și de o valoare cu mult sub ceea ce se aștepta de la protagonistele campionatului.

În aceste condiții, nu este de mirare că sălile au avut de cele mai multe ori doar cîțiva zeci de spectatori (chiar și la Timișoara, Constanța, Cluj-Napoca, orașe în care baschetul făcea cîndva săli arhipline), că dezinteresul și-a pus tot mai mult amprenta asupra campionatului la care iau parte cele mai bune 12 echipe ale țării. Mai mult chiar afirmăm că, disputarea întrecerilor la un nivel atît de scăzut cum a fost turul I al Diviziei A nu poate crea premise pentru performanțe superioare locului 11 ocupat chiar anul trecut la campionatul european disputat în Iugoslavia. Cauzele și soluțiile au fost cercetate și propuse de multă vreme și de multe ori. Din păcate, rezolvările preconizate întîrzie la nesfîrșit. Ce așteaptă, oare, antrenorii echipelor noastre fruntașe pentru a se încadra — în concepție ca volum de muncă și ca intensitate a antrenamentelor — în ceea ce solicită de mai bine de un deceniu baschetul internațional de mare performanță ?

D. STĂNCULESCU

DUPĂ ÎNTRECERILE DE LA CLUJ-NAPOCA

PATRU CANDIDATURI PENTRU „EUROPENELE" DE JUNIORI LA ÎNOT

Ultima competiție republicană a anului trecut a confirmat progresul în care se află tinerele speranțe ale înotului românesc, ca și faptul că ritmul de creștere a rezultatelor s-a mărit simțitor în comparație cu anii trecuți. Întrecerile din piscina acoperită din Cluj-Napoca, excelentă pentru asemenea competiții, au prilejuit unor performeri să-și apropie și mai mult recordurile personale de media rezultatelor de valoare continentală și, în același timp, au dat posibilitate unor tineri mai puțin cunoscuți să emită ambiții lăudabile de a figura într-un viitor apropiat în grupul de elită al înotătorilor din țara noastră.

Patru dintre noii campioni de juniori ai țării, **Valeria Vlăsceanu, Carmen Bunaciu, Alexandru Szabo** și **Horațiu Neagrău** prezintă de acum, cu 8 luni înainte, opțiuni evidente pentru a candida la finalele „europenelor" de juniori (sportivi născuți în 1961 și mai tineri) programate la Oslo. **Vlăsceanu** și **Bunaciu,** campioane balcanice în anul trecut, au cîștigat secunde prețioase în 1975 : prima de la 1:12,5 la 1:10,5 (pe 100 m) și de la 2:34,2 la 2:29,2 (pe 200 m), iar secunda, de la 1:16,1 la 1:10,4 (pe 100 m) de la 2:43,6 la 2:32,7 (pe 200 m). Și clujeanul **Szabo** a progresat spectaculos în anul ce s-a scurs : de la 1:17,6 la 1:11,7 pe 100 m și de la 2:50,2 la 2:40,4 pe 200 m. În sfîrșit, orădeanul **H. Neagrău** este primul înotător din țară care a reușit să-și apropie toate recordurile naționale ale categoriei sale de vîrstă (13—14 ani) în probele de craul, de la 100 m la 1500 m.

Pentru a vă putea forma o imagine mai clară a perspectivelor actuale ale celor patru înotători vă oferim, spre comparație, în tabelul de mai jos, în ordine, cifrele realizate de al 3-lea clasat (medalie de bronz) și cel de al 8-lea clasat (ultimul finalist) la ediția din 1975 a C.E. de juniori (Geneva). Se impune însă o subliniere foarte importantă : toți cei patru sportivi români sînt născuți în 1961, în timp ce la Geneva au concurat înotători născuți în 1960.

100 m spate (f)	66,65 — 70,56	**Bunaciu**	70,4
		Vlăsceanu	70,5
200 m spate (f)	2:26,28 — 2:30,09	**Vlăsceanu**	2:29,2
		Bunaciu	2:32,7
100 m bras (b)	1:11,97 — 1:14,33	**Szabo**	1:11,7
200 m bras (b)	2:32,18 — 2:41,66	**Szabo**	2:40,4
400 m liber (b)	4:13,46 — 4:20,94	**Neagrău**	4:24,4

Cu rezultatele obținute la Cluj-Napoca, **Vlăsceanu** și **Bunaciu** ar fi fost finaliste la Geneva, iar **Szabo** ar fi obținut medalie de argint în cursa de 100 m bras. În acest context, perspectivele celor patru sportivi merită toată considerația. Nu trebuie să uităm însă că și în alte țări ale continentului tinerii înotători se pregătesc asiduu și este de așteptat chiar o îmbunătățire a rezultatelor viitorilor medaliați sau finaliști în competiția de la Oslo. Iată de ce toți cei patru noi campioni de juniori ai țării au datoria de a se pregăti și în continuare cu multă ambiție, de a dubla volumul repetărilor la antrenament, cu intensitatea cerută astăzi de pregătirea modernă.

Alături de cei numiți mai sus, la Cluj-Napoca ne-au oferit reale satisfacții, prin evoluțiile la un nivel superior și alți tineri, de aceeași vîrstă (Ladislau Szakadati, Alexandru Adrian), din categorii inferioare (Anca Cîmpianu, Mariana Marin, Renate Lulay), sau dintre cei care se află la vîrsta junioratului (Ilarion Svetz, Petre Ciomârtan, Nicolae Szoboslay, Horia Lucaciu, Alex. Grozescu, Levente Madi, Edith Puel, Alex. Noapteș). La creșterea substanțială a mediei rezultatelor înregistrate de finaliștii recentei competiții o contribuție importantă și-au adus **Crișul Oradea** (antrenori — soții Schier), **C.S.M. Cluj-Napoca** (antrenori O. Mladin și M. Benedek), **Șc. sp. Reșița** (antrenor I. Schuster), **Petrolul Ploiești** (antrenori — soții Mitrofan), **Dinamo** (antrenor Cr. Șoptereanu) și, desigur, reprezentanții **Școlii generale nr. 54 din București** al cărei colectiv, după numai un an de existență, s-a situat în fruntea tuturor secțiilor din țară.

A. VASILIU